

Foranstaltningen, synes det mig, at det ærede Medlem, hvis jeg har hørt rigtigt, hvad han sagde, ikke i alt Fald paa et enkelt Punkt har forstaaet, hvad der staar i Paragraffen. Det ærede Medlem anførte, at denne Bestemmelse vilde medføre Nødvendigheden af, at al saadan Fribefordring fandt Sted paa Statsbanerne, og da faktisk mange af disse Byggematerialier transporteres med smaa Skibe, vilde de ved at overføres til Statsbanerne for at faa Del i denne Begunstigelse medføre en betydelig Bebyrdelse af disse, og de er i Sandhed i Forvejen bebyrdede nok. Men Slutningen af § 2 siger udtrykkelig, at disse Midler kan anvendes „til Lettelse paa anden Maade af Befordring af saadanne Materialier“ end ved Fribefordring paa Statsbanerne alene. Der er netop tænkt paa det Forhold, som det ærede Medlem meget rigtigt fremdrog, at Transport sker paa anden Maade end ad Statsbanerne. Der vil altsaa kunne tilsikres Befordringen lignende Begunstigelser, naar Materialierne føres til Byggestedet ad anden Vej end ad Statsbanerne.

I øvrigt mente det ærede Medlem, at det vilde blive vanskeligt, at føre Kontrol med disse Byggematerialiers Anvendelse til disse Nybygninger, og nævnedes, at man jo anskaffede sine Materialier paa forskellig Maade dels ved at købe dem direkte paa Produktionsstedet, dels ved at købe dem fra Lagre. Det er meget rigtigt, men hvis man vil benytte den Hjælpe-maade, her er foreslaaet, maa vedkommende tage sine Materialier fra Produktionsstedet, hvilket vel heller ikke vil i og for sig være til nogen Skade for de Materialiers Vedkommende, han vil have Lempelse for. Jeg tror ikke, at de Vanskeligheder, det ærede Medlem nævnedes, er uovervindelige, og hvis man altsaa vil hjælpe paa denne Maade, tror jeg nok, man kan komme den Vej frem.

Derimod var det ærede Medlems Hovedbetragtning den, at den Vej var at foretrække, der var skitseret af Københavns Kommunalbestyrelse; at lade Staten indrømme Fritagelse ogsaa for Ejendomsskyld. Det ærede Medlem sagde nu først, at den Hjælp, der foreslaas i § 2, var meget lille. Det naaede det ærede Medlem til ved at sige: Lad os regne, at der er Tale om 4,000 Lejligheder, det bliver 50 Kr. pr. Lejlighed. Ja, det er meget rigtigt, at hvis man tænker sig de 200,000 Kr. fordelte til Bygninger paa i alt 4,000 Lejligheder, bliver Hjælpen liden. Men det, som her er paatænkt med Begræns-

ningen, er jo ikke dette i og for sig, at man nødvendigvis skulde standse ved det Beløb, hvis der bliver Brug for Hjælp til saa mange Bygninger, som det Tal af Lejligheder, det ærede Medlem nævnedes, kræver. Det vilde være lidt urimeligt at sætte et meget betydeligt Tal, naar det maaske er tvivlsomt, hvor mange Bygninger der overhovedet kommer til Opførelse. Men Meningen er jo i Virkeligheden at give Bygningerne en saa stor Lettelse, man kunde, gennem denne Fribefordring. Der har jeg nævnt, hvor stor denne Lettelse vil være, naar man regner med den Gennemsnitsstrækning, hvorover Statsbanerne plejer at transportere disse Varer, og saaledes regnet bliver det en betydelig større Lettelse, end en Lettelse ved Fritagelse for Ejendomsskyld vilde være. Naar denne Hjælp var ydet til Bygninger i det Omfang, § 2 gaar ud paa, og der var Brug for flere Bygninger og var Mulighed for at faa flere opført, vilde det ikke være vanskeligt, naar man nu en Gang havde indført dette Princip og fremdeles var af den Anskuelse, at det gjaldt om at fremme denne Sag, da at forøge det Beløb, her er Tale om. Altsaa, den Betragtning, at der herigennem skulde ydes mindre Hjælp end ad den anden Vej, stemmer ikke med Lovforslagets Hensigt. Og hvis det væsentligt var den, det ærede Medlem byggede sin Betænkelse paa, tror jeg, den kan bortfalde. I alt Fald har det ikke været Hensigten at foreslaa en mindre Støtte end den, der ad anden Vej kunde anvises. Men det ærede Medlem havde jo i det hele taget en Forkærlighed for at gaa den Vej at lade Staten fritage for Ejendomsskyld i det paagældende Tidsrum. Jeg tror ikke, det vilde være synderligt til Nytte, om jeg udvidede de Betragtninger, jeg kort fremsatte ved Lovforslagets Fremsættelse angaaende denne Sag. Vi skal jo tale derom i et Udvalg, og jeg skal derfor kun sige, at jeg troede, at man let her paa Rigsdagen vilde kunne slutte sig til den Betragtning, at det er betænkeligt at give en Kommunalbestyrelse en faktisk Ret til at fritage for en Statsskat. Det, at det vilde blive en faktisk Ret for Kommunalbestyrelsen, tror jeg ikke lader sig modsige, selv om ganske vist den formelle Bemyndigelse vilde ligge hos Finansministeren. Det ærede Medlem mente, at den Betænkelse kunde overvindes ved, at man gav § 1 en anden Form. Vi faar høre nærmere i Udvalget, hvad det ærede Medlem mener derom. Desuden vilde jeg ogsaa